

บทนำ

เอี้ยดดด! โครม!

เสียงนั้นยังคงดังก้องอยู่ในหัวของเจ้าของรถเก๋งคันหรูที่หน้ารถ
อัดกับบึ๊กับหน้ารถพ่วงคันหนึ่ง แม้เวลาจะผ่านไปหลายนาทีแล้ว
ในหัวของเธอก็ยังคงมีเสียงเบรคและเสียงชนสนั่นหวั่นไหวดังไม่หยุด
หย่อน

ส่วนเสียงหลังจากนั้น...เธอไม่แน่ใจนักว่าเป็นเสียงของอะไรบ้าง
รู้แต่ว่าเธอได้ยินเสียงหัวใจของตัวเองเต้นชัดเจนเหนือเสียงอื่นใด

มันเต้น...ตึกตัก...ตึกตัก...คล้ายกับว่าจะปกติ แต่ก็ไม่ได้
ปกติเลย มันค่อยๆ เต้นช้าลงเรื่อยๆ อย่างสม่ำเสมอ พร้อมกับดวงตา
ที่เริ่มจะพร่า มองไม่เห็นภาพเบื้องหน้า หญิงสาวไม่แน่ใจนักว่า ที่มอง
ไม่ชัดเป็นเพราะหยดเลือดที่ไหลอาบลงมาบนใบหน้าจนท่วมหรือเปล่า
และเธอก็ไม่ใคร่จะสนใจด้วย เพราะหลังจากนั้นไม่กี่วินาที หูที่ได้ยิน
สรรพเสียงต่างๆ พลันอื้อขึ้นมา

เธอ...กำลังจะตาย...หญิงสาวรู้ตัวดี ด้วยทันทีที่หน้ารถของเธอ
ชนประสานงากับรถพ่วงคันนั้น ร่างกายบอบบางก็ถูกเบียดอัดเข้ากับ
คอนโซลหน้ารถจนร่างกายส่วนหนึ่งของเธอแหลกเหลวไม่มีชิ้นดี ความ
เจ็บปวดใดๆ นั้น เธอแทบไม่รับรู้อีกแล้ว หรือไม่ก็...มันเจ็บเสียจนเธอ

ไม่รู้สึกเจ็บไปมากกว่านี้ได้อีก

เธอไม่สามารถกระดิกกระเดี้ยไปไหนได้ ได้แต่รอความช่วยเหลือจากหน่วยกู้ภัยที่ส่งเสียงอะอะมะเหิงกันอยู่นอกซากรถเท่านั้น ผู้คนภายนอกนั้นจอดและรอนานทีเดียว เธอรู้ว่าพวกกู้ภัยรีบจัดการทุกอย่างเพื่อช่วยชีวิตเธออย่างร้อนรนแล้ว มีแต่เธอนั้นแหละที่รู้สึกว่ามันนานมาก นั่นอาจเป็นเพราะเธอกำลังจะตายจริงๆ

ความตาย...ทำไมมันช่างเงียบงันและไร้ซึ่งความเจ็บปวดอย่างนี้

ร่างกายเริ่มไม่รู้สึกลงถึงสิ่งใด ดวงตาที่อาบไปด้วยคราบเลือดเริ่มปริออก กระนั้นหญิงสาวก็พยายามจะทนพิษบาตแผด เพราะเธอไม่ได้ต้องการมาตายอยู่ที่นี่ หรือตายทั้งๆ ที่อายุยังไม่ถึงสามสิบอย่างนี้

ไม่อยากตาย...ไม่อยากเลย

ถ้าไม่เป็นเพราะ ‘เขา’ เธอก็คงจะไม่ต้องมาประสบอุบัติเหตุอย่างที่เป็นอยู่!

เธอคิดโทษผู้ชายที่ได้ชื่อว่า ‘สามี’ ขึ้นมาในหัววินาทีที่เริ่มจะหายใจไม่ค่อยออก

ถ้าเขาไม่โทร. มาบอกให้เธอเตรียมตัวไปให้พร้อม ‘หย่า’ หลังทำธุระต่างๆ ในวันนี้จบลง เธอคงไม่โมโหโทโส ตะบันขับรถตะบึงไปด้วยอารมณ์ไม่ดีอย่างนั้น แม้ว่าบางส่วนจะเป็นความผิดของเธอที่โมโหจนประมาทก็ตาม

แต่ถึงอย่างนั้น คนผิดก็คือสามีเธอนั้นแหละ!

หญิงสาวพรวดโทษเขาไม่หยุด กระทั่งเปลือกตาปิดสนิท พร้อมกับสติสัมปชัญญะที่เริ่มจะไม่อยู่กับตัว

‘อย่ามาโทษลูกฉันนะ!’

มีเสียงหนึ่งดังแทรกเข้ามาในโสตประสาท หญิงสาวไม่แน่ใจนักว่าเป็นเสียงอะไรหรือของใคร และเสียงที่ได้ยินนั้นเป็นเสียงที่เธอเคย

ได้ยินหรือเปล่า ถึงกระนั้นเธอก็ไม่มีเรี่ยวแรงจะมาก้นหาคำตอบแล้ว
ได้แต่นอนนิ่งๆ ปล่อยให้มัจจุราชได้มารับเอาดวงวิญญาณของเธอไป
สู่สัมปรายภพ

ทว่า...

‘บอกแล้วไงว่าย่ามาโทษลูกฉัน! เธอมันประมาทเอง!’

เป็นน้ำเสียงของหญิงวัยกลางคน มั่นคุ่นเคยอย่างบอกไม่ถูก แต่
นี่ก็ไม่ออกกว่าเป็นเสียงของใคร กระทั่ง...

‘ฮึ! ประมาทเองแล้วจะมาโทษลูกฉัน จะให้ลูกชายฉันมีมลทิน
ติดตัวไปตลอดชีวิตเพราะเธออย่างนั้นหรือ ไม่มีทางหรอก ฉันไม่ยอม
แน่’

คุ่น...คุ่นมาก คุ่นจริงๆ

‘ฉันต่อรองกับท่านยมให้เธอแล้ว เธอไม่ตายแน่นอน อย่ามาทำ
ลำอิดลำออยนะ...นี่! ฉันบอกว่าอย่ามาทำลำอิดลำออยไง!’

เสียงนั้นยังคงดังแหวกใสไม่หยุด หญิงสาวเริ่มคุ่นกับเสียงนั้นมาก
ขึ้นทุกที

เสียงนั้น...เหมือนกับเสียงของ...

‘เฮอะ! เอาเถอะ ในเมื่อเธอไม่มีแรงจะฟังที่ฉันพูดพว้าแล้วก็
ไม่จำเป็นต้องอยู่ตรงนี้อีก กลับไปเลย’

กลับไป?...กลับไปไหน

คนฟังคิดในใจ โดยหาู้ไม่ว่าความคิดของเธอจะถูกส่งต่อถึง
คู่สนทนา

‘ก็กลับไปก่อนหน้านี้อีกร้อยวันนะสิ ถ้ามอะไรมากมายสะ
แม่คุณ’

กลับไปก่อนหน้านี้อีกร้อยวัน?

‘นี่ เลิกถามได้แล้ว ตั้งสติแล้วอยู่นิ่งๆ ฉันจะได้พากลับไปเสียที่
เข้า เตรียมตัว...’

เตรียมตัวอย่างไร หญิงสาวไม่รู้เลยสักนิด เธอได้แต่นอนฟังพาบ
อยู่ตรงนั้น พร้อมกับสติสัมปชัญญะที่ค่อยๆ เลื่อนรางไปเรื่อยๆ ขณะ
เดียวกัน เสียงของหญิงวัยกลางคนคนนั้นก็ดังขึ้นไม่หยุด ก่อนที่อนเซน
ขวาของหญิงสาวจะรู้สึกถึงความเย็นวาบจากฝ่ามือของคู่สนทนาที่มา
จับเอาไว้

‘กลับไปก่อนหน้านั้นหนึ่งร้อยวัน...’

และนั่น...ก็เป็นเสียงสุดท้ายที่หญิงสาวได้ยิน ก่อนจะไม่รับรู้อะไร
ได้อีกแม้เพียงกระพริบเดียว

1

ทำบุญร้อยวัน

ย้อนกลับไปเข้าวันนั้น

ไม่เคยมีวันไหนที่เธอจะโกรธเขาได้เท่านี้เลย!

‘นารา’ โยนโทรศัพท์มือถือที่เพิ่งวางสายจากสามีอย่าง ‘ปรานต์’ ลงบนเตียงด้วยความหวั่นเสียว ไม่คิดเลยว่าการรีบร้อนออกจากห้องน้ำ ขณะสระผมอยู่เพื่อมารับโทรศัพท์ที่ร้องดังขึ้น จะทำให้ได้ยินประโยคเวรๆ ออกมาจากปากของผู้ชายโหลยโท่ยคนนั้น

‘พอเราทำบุญให้แม่ผมเสร็จแล้ว เราไปที่อำเภอกันนะ...ไปหย่ากัน’

มีใครบ้างที่พอแม่ตายปั๊บ ก็หย่ากับเมียปั๊บ!

คงมีแต่ปรานต์นั่นละ ก็ตอนนี้ไม่มีใครคอยบงการชีวิตอย่างเคยแล้วนี่นา การแต่งงานระหว่างเขากับเธอที่เกิดขึ้นตามความต้องการของผู้ใหญ่ ทว่าเขากับเธอไม่ได้เต็มใจจนถึงเวลาต้องสิ้นสุดลงเสียที

อันที่จริง นาราก็ไม่ได้สนใจเรื่องนี้สักเท่าไหร่ เธอรู้ว่าสักวันหนึ่ง การแต่งงานคลุมถุงชนนี้จะต้องสิ้นสุดลง เธอเตรียมพร้อมไว้อยู่แล้ว และจะไม่รู้สึกอะไรด้วย หากการพูดเรื่องหย่านั้นมาจากฝ่ายเธอ ไม่ใช่ฝ่ายผู้ชายไม่เอาไหนอย่างปรานต์!

กล้าดีอย่างไรถึงมาขอหย่าเธอโดยไม่ให้เธอตั้งตัวนะ!

“ตาบ้าเอ๊ย...”

นาราหงุดหงิดจนอดสบถออกมาไม่ได้ เธอเป็นถึงผู้หญิงที่ได้ชื่อว่าทั้งเก่งทั้งสวย อะไรงี้เพียบพร้อมไปหมดทุกอย่าง ทำไมจะต้องให้ไอ้ลูกแหงมาเป็นฝ่ายทำเธอเสียหน้ากัน!

ใช่ เธอเสียหน้า ยอมรับตามตรงเลย นาราตั้งใจว่าเรื่องนี้ต้องเป็นเธอที่จัดการ เพราะเธอมักเป็นฝ่ายแสดงออกว่าไม่ชอบปรานต์ ไม่เคยชอบ และไม่เคยยินดีที่จะแต่งงานด้วย รวมถึงไม่ชอบสมาชิกในครอบครัวของเขา ซึ่งก็คือ ‘ปราณี’ หรือ ‘แม่ผัวจอมจู้จี้จ้าน’ เรียกได้ว่าเธอเป็นไม้เบื่อไม้เมากับปราณีเลยทีเดียว

คิดถึงปราณีแล้วก็ทำให้อดคิดถึงเรื่องในอดีตเมื่อสามปีก่อนที่เธอแต่งเข้ามาเป็นสะใภ้ของปราณีไม่ได้ ในตอนนั้น พ่อของปรานต์อย่าง ‘ประทีป’ และ ‘ณัฐฐ์’ พ่อของนาราซึ่งเป็นเพื่อนสนิทร่วมบ้านเด็กกำพร้าและโตมาด้วยกันหมายมั่นปั้นมือกันว่า จะให้ลูกชายและลูกสาวได้เป็นทองแผ่นเดียวกัน นอกจากนาราที่ไม่เห็นด้วยแล้ว ก็มีปราณีนี่ละที่ยืนกรานหัวชนฝาอีกคนว่าไม่ว่าอย่างไร ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเธอก็แต่งงานกับนาราไม่ได้

แต่ไม่ว่าจะเหตุผลอะไร ประทีปและณัฐฐ์ก็ยึดมั่นในปณิธานนั้นอย่างแน่วแน่ เพราะพวกเขาอยากรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างกันต่อไปในรุ่นลูกรุ่นหลาน มิหนำซ้ำ ปรานต์ยังยอมให้พ่อและเพื่อนพ่อจับคลุมถุงชนหน้าตาเฉย ไม่แสดงการต่อต้านใดๆ ถึงกระนั้นก็ไม่ได้กระเหี้ยนกระหือรือแสดงความต้องการใดๆ ที่จะแต่งงานด้วย ทำเอาทั้งนาราและปราณีหัวเสียไปตามๆ กัน

‘พวกผู้ชายเป็นอะไรกันไปหมด อยากให้แต่งงานเหลือเกินนะ แม่่นี้มีอะไรดี’

เป็นคำพูดที่ตอกหน้านาราราวอย่างแรงในวันที่ทุกคนยังตกลงกันเรื่องนี้ไม่ได้ ไหนจะสายตาดูหยามเหยียดว่าเธอจะมาเกาะลูกชายตน

เหตุเพราะนาราไม่มีแม่ เป็นลูกสาวที่ณัฐฐ์เลี้ยงอย่างตามใจมาแต่อ่อน
แต่อก ไม่ว่าเธออยากได้อะไร ณัฐฐ์ก็จะประเคนให้ทุกอย่าง ยิ่งเธอ
เพิ่งเรียนจบกลับมาจากเมืองนอก งานการยังไม่มีทำเป็นหลักแหล่ง
ปราณียิ่งดูแลเธอ โดยหาว่าไม่ว่าความเป็นห่วงลูกชายเกินหน้าเกิน
ตาประหนึ่งไขว่ในหินของปราณีก็สร้างใจไม่พอใจให้นาราเป็นอย่าง
มากเช่นกัน จนทำให้นาราจำคำพูดของปราณีแม่นมาถึงทุกวันนี้

ทำอย่างกับว่าเธออยากแต่งงานด้วยตายละ!

เป็นประโยคเดิมๆ ที่นารามักจะสบถในใจเมื่อมีอะไรไม่ได้ดังใจ
เกี่ยวกับปราณีและปรานต์ แต่ครั้งนี้เธอใช้กับปรานต์เท่านั้น นั่นเพราะ
ปราณีไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้ว

ใช่...ปราณีเสียชีวิตไปแล้วเมื่อเก้าสิบเก้าวันก่อน ถ้านับวันนี้ด้วย
ก็จะเป็นหนึ่งร้อย สาเหตุการตายคือเป็นลมล้มลิ้นในห้องน้ำ ศีรษะ
กระแทกพื้นเสียชีวิต

ถึงจะไม่ชอบปราณีแค่ไหน แต่ความตายของหล่อนก็ทำให้นารา
เศร้าสลดอยู่ไม่น้อยทีเดียว ด้วยอย่างน้อยก็เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ที่เคยเห็น
มาตั้งแต่เด็ก แม้ว่าปราณีจะไม่ค่อยเอ็นดูเธอสักเท่าไรก็ตาม นั่นทำให้
ในวันทำบุญครบร้อยวันวันตายของปราณี นาราจึงตระเตรียมสะสาง
งานเพื่อให้มีเวลาวางไปร่วมงานบุญนี้ด้วยความตั้งใจ แต่ลูกชายของ
ปราณีนี่สิมาทำเธออารมณ์เสียจนได้!

เออ! หย่าก็หย่าวะ อยากหย่าหนักก็จะหย่าให้!

นาราพ่นลมหายใจออกมาเต็มแรง แต่ลึกๆ ก็ใจหายเมื่อ
ตระหนักขึ้นมาได้ว่าหลังจากหย่ากับปรานต์ เธอก็จะไม่มีใครที่เรียกว่า
‘ครอบครัว’ ได้อีกแล้ว

เธอสูญเสียแม่ไปตั้งแต่ยังเด็กด้วยโรคมะเร็ง หลังจากนั้นก็มี
ณัฐฐ์คอยเลี้ยงดูดูแลอย่างดีมาโดยตลอด และณัฐฐ์ก็จากไปหลังจาก
การแต่งงานของเธอกับปรานต์สิ้นสุดลง เหตุเพราะเขาประสบอุบัติเหตุ

จากการดื่มสุราแล้วขับรถ ครั้งนั้นไม่ใช่เพียงณัฐฐคนเดียวยกด้วยที่เสียชีวิต
ประทีปเองที่นั้งคู่ไปด้วยก็เช่นกัน หลังจากนั้น นาราจึงมีแค่ปราณีและ
ปรานต์เป็นครอบครัวเท่านั้น

เธอสลัดศีรษะเบาๆ เพื่อไล่ความกังวลในการสูญเสียสมาชิก
ครอบครัวคนสุดท้ายออกไป ไม่อยากคิดมาก เพราะการสูญเสียครั้งนี้
ไม่ใช่การจากตาย เป็นเพียงการจากเป็น อย่างน้อยคนที่เธอมีความ
สัมพันธ์ข้องเกี่ยวกับไม่ได้ตายกันหมด

พอเรียกสติกลับคืนมาได้ หญิงสาวก็ครุ่นคิดไปเล็กน้อยว่า
ต้องเตรียมเอกสารอะไรในการหย่าบ้าง แต่นึกไม่ออกเพราะไม่เคยหย่า
จึงเอาโทรศัพท์มือถือมาค้นข้อมูลดูจากอินเทอร์เน็ต

บัตรประชาชน ทะเบียนบ้าน ใบสำคัญการสมรส ใบเปลี่ยน
ชื่อ - สกุล (ถ้ามี) หนังสือหย่า แล้วก็พยานบุคคลอีกสองคนที่อาศัยอยู่สับ
ปีขึ้นไป พร้อมบัตรประชาชน

โอ้ย! ทำไมฉันจะต้องมาเตรียมเอกสารบ้าง พวกนี้ด้วย!

เหมือนกับความคิดของเธอส่งตรงถึงปรานต์ได้ เพียงคิดเท่านั้น
เสียงข้อความเข้าก็ดังขึ้นจากโทรศัพท์มือถือทันที

เตรียมมาแค่ทะเบียนบ้าน บัตรประชาชน แล้วก็ใบทะเบียน
สมรสพอ ที่เหลือผมเตรียมไว้ให้หมดแล้ว

อ่านแล้วก็ได้แต่เบ้าปาก

เตรียมพร้อมดีจังเลยนะ คงอยากหย่าจนตัวสั่น!

อดไม่ได้จริงๆ ที่จะแตกตื่น นาราพ่นลมหายใจเต็มแรง พยายาม
ไม่สนใจ แต่ก็ไม่เลิกหงุดหงิดเสียที ความหงุดหงิดนั้นเกาะกุมจิตใจ
ตั้งแต่วันที่แรกที่ได้ยินเสียงปรานต์บอกเรื่องหย่า จนกระทั่งเธออาบน้ำ
แต่งตัว เตรียมเอกสารเสร็จ และขับรถออกจากคอนโดเพื่อไปที่อำเภอ
มวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี เธอก็ยังไม่หายหงุดหงิด

“ทำบุญแถวๆ บ้านไม่ได้หรือไงเนี่ย”

ริมฝีปากอิมที่เคลือบไปด้วยลิปสติกสีสวยขยับขึ้นบนขณะทำให้เหยียบคันเร่งออกจากลานเมืองกรุงเทพฯ ไปยังจุดหมาย นี่ก็เป็นอีกเรื่องที่ทำให้นาราอารมณ์ไม่ดี

ทำไมจะต้องไปทำบุญที่สระบุรีด้วย ทำไมไม่ทำใกล้ๆ บ้าน!

ทั้งๆ ที่บ้านหลังที่นาราเคยอาศัยร่วมกับปราณีและปรานต์เองก็อยู่เขตปริมณฑลแท้ๆ แต่พอมตาย ปรานต์กลับเลือกที่จะจัดงานศพที่สระบุรี ครบรอบวันตายหนึ่งร้อยวันก็ไปทำบุญที่นั่น มันเป็นเรื่องที่ต้องให้เธอถ่อไปอย่างนี้!

จริงๆ แล้ว นาราไม่ได้มีปัญหาอะไรแต่แรก ด้วยเธอเข้าใจว่าสระบุรีนั้นเป็นจังหวัดบ้านเกิดของพ่อและแม่ของปรานต์ ทั้งคู่พบรักกันที่นั่น และได้สร้างธุรกิจเอาไว้ด้วยกัน นั่นคือธุรกิจฟาร์มโคนมและไร่ต่างๆ ชื่อ ‘ไร่ปานดวงใจ’ รวมถึงปรานต์ก็เคยอาศัยอยู่ที่นั่น จะผูกพันและอยากให้พ่อแม่ได้มาอยู่ในสถานที่ที่เคยเป็นที่ของพวกเขาก็ไม่แปลกที่ปราณีและเขามาอาศัยอยู่ที่ปริมณฑลใกล้กรุงเทพฯ มีเหตุผลเดียวเท่านั้น

เพื่อการงานของนารา...

นาราตระหนักได้ถึงความจริงข้อนี้ ด้วยในตอนนั้นเธอยินกรานว่าไม่ว่าอย่างไรก็จะไม่ไปอยู่ที่ไร่ปานดวงใจ แม้ว่างานของเธอจะเป็นพวกฟรีแลนซ์ออกแบบเครื่องประดับต่างๆ แต่เธอก็ยังต้องเข้าออฟฟิศในกรุงเทพฯ เพื่อเอางานไปนำเสนอบริษัทเป็นประจำ การไปอยู่ที่ไร่ปานดวงใจทำให้เดินทางไปมาไม่สะดวก ปรานต์จึงยอมให้เธออยู่ใกล้เมืองหลวง โดยตัวเองก็มาอยู่ด้วย เพราะเกรงว่านาราจะมีปัญหากับปราณีถ้าได้อยู่ด้วยกันสองคน แต่เขาหาวิธีไม่เลยว่าการที่ผู้หญิงต่างวัยสองคนนี้อยู่ด้วยกัน ไม่ว่าจะไม่มีหรือไม่มีเขาเป็นกรรมการห้ามมวยอย่างไรก็มีปัญหากันอยู่ดี

มีปัญหาหนักมากจนถึงขั้นที่นาราหนีออกจากบ้านไปอยู่คอนโด

ที่ณัฐฐิ์ซื้อทิ้งไว้ให้ ที่ทำอย่างนี้เป็นเพราะทนความจู้จู้จุกจิก เจ้าก็เจ้าการ
ของปราณีไม่ไหว

รักแต่ลูกตัวเอง ลูกคนอื่นไม่รัก!

เป็นคำพูดที่น่ารำคาญใส่ปรานต์บ่อยๆ เขาไม่ได้ตอบโต้อะไร
นอกจากฟังนิ่งๆ แล้วทำทีเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเท่านั้น

คิดถึงเรื่องเก่าแล้วนาราก็ถอนหายใจเป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้
ปลายนิ้วกดไปยังปุ่มที่อยู่บนพวงมาลัย เพิ่มเสียงเพลงในรถให้ดังขึ้น
จะได้ไม่คิดววนอยู่กับเรื่องในอดีตอีก พลังขับตัวบิดไล่ความเมื่อย
ขบออกจากกายด้วย เพราะตั้งแต่ที่ออกจากคอนโดมา เธอก็ขับรถยาว
มุ่งหน้าไปสระบุรีเลย ไม่จอดพักที่ไหนทั้งสิ้น ในใจคิดแต่อยากจะทำ
เรื่องราวทั้งหมดให้เร็วๆ อย่างเดียว

ทว่าดูเหมือนรถคันหน้าที่เป็นรถบรรทุกพวงจะไม่เป็นใจสักเท่าไร
นัก หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่นเมื่อเห็นว่าคันข้างหน้าขับช้าเป็นเต่าคลาน
ขับช้าขนาดนี้ พี่เซ็นไปเถอะ!

เธอพึมพำในใจ มือทุบไปที่แดรกรถสองสามครั้งเพื่อส่งสัญญาณ
ว่าให้เร่งความเร็วหน่อย แต่...

ปึนนน!

...ไม่มีอะไรเกิดขึ้น รถชนพวงก็ยังคงขับเคลื่อนดุจเต่าคลาน
หลายล้านปีอยู่อย่างนั้น นาราชักหัวเสียมากกว่าเดิม และพระเจ้าคงจะ
เกลียดเธอเอามากๆ ด้วย เพราะจู้จู้ โทรมพิที่มีมือถือของเธอก็มีข้อความ
เข้า

ข้อความนั้น...มาจากปรานต์

ถึงไหนแล้ว ถ้าคุณมาไม่ทันเวลา ผมทำบุญแม่ไปก่อนเลยนะ
คุณไม่ต้องทำก็ได้

จะให้เธอไปเสียเที่ยวหรือไงยะ!

นาราไม่ยอมหยอก เธอตั้งใจมาทำบุญให้ปราณีแล้ว จะยอมให้

ปรานต์ซึ่งทำไปก่อนโดยไม่รอเธอได้อย่างไร ไม่อย่างนั้นเธอก็กลางานมาเสียเที่ยวสิ

ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องไปให้ทัน!

หญิงสาวหมายมั่นปั้นมืออย่างนั้น จากนั้นเหลือบมองนาฬิกา เหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงจะถึงฤกษ์ทำบุญ เธอคิดว่าขับไปทันแน่ๆ ถ้าเร่งความเร็วอีกหน่อย เพราะนี่ก็ใกล้จะถึงเต็มแก่แล้ว

นาราตัดสินใจเหยียบคันเร่งมากขึ้นแล้วหักพวงมาลัยออกไปเลนรถสวนเพื่อที่จะแซงรถชนฟางคันหน้า แต่พอเธอเร่งเครื่องขึ้นไปรถพวงจากไหนไม่รู้ก็สวนเข้ามาด้วยความเร็วพอดี ทำให้นาราที่เร่งเครื่องขึ้นไปแล้วหักหลบหรือเบรกไม่ทัน

เฉียดดด! โครม!

เสียงรถประสานงากันดังสนั่นไปทั่วทั้งบริเวณ ชาวบ้านละแวกนั้นพากันแตกตื่นมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นการใหญ่ จะมีก็แต่นาราเท่านั้นที่ร่างถูกเบียดอัดจนแนบชิดกับพวงมาลัย แรงกระแทกนั้นทำให้เธอหมดสติไปครู่หนึ่ง ก่อนจะลืมตาขึ้นมาแล้วพบว่าใบหน้าของตนเต็มไปด้วยหยาดเลือด รวมถึงขยับไปไหนไม่ได้อีกด้วย แม้แต่ปลายนิ้วก็ยังขยับไม่ได้

กว่าความช่วยเหลือจะมาถึงเธอก็ซ่างเป็นเวลาที่เนิ่นนาน นาราชนหน้ากับพวงมาลัย ไม่รับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบตัวแม้แต่บ่อย รู้แต่เพียงว่าเสียงหัวใจของเธอเต้นดังมาให้ได้ยินและเว้นจังหวะเต้นช้าลงทุกที

เธอ...กำลังจะตาย

นารารู้ตัวทันที ก่อนที่ความหวาดกลัวจะคืบคลานเข้ามาครอบงำไปทั่วร่าง

ความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัวสำหรับนาราจริงๆ เธอเผชิญหน้ากับความตายมาหลายครั้ง และทุกครั้งความตายจะพรากเอาสิ่งที่เธอมีไป

ทั้งแม่ ทั้งพ่อ และตอนนี้...คือตัวเธอเอง

มะ...ไม่...ฉันยังไม่อยากตาย...

นารารำพันในใจ อยากร่ำให้ออกมา แต่กลับไม่มีแรงแม้กระทั่ง
จะกะพริบตา

เธอต้องตายจริงๆ แน่...

ถ้าไม่เป็นเพราะผู้ชายคนนั้น ฉันก็คงจะไม่ต้องมาเจออะไรแบบนี้...

ปรานต์...คุณมันโหลยโท่ย! ฉันจะจำเอาไว้ให้แม่นเลยว่าฉันตาย
เพราะคุณ!

ถ้าคุณไม่หย่า...ไม่โทร. มาบอกเรื่องหย่า ฉันก็คงจะไม่...

‘อย่ามาโทษลูกฉันนะ!’

มีเสียงหนึ่งดังแทรกเข้ามาในโสตประสาท นาราไม่แน่ใจนักว่าเป็นเสียงอะไรหรือของใคร และเสียงที่ได้ยินนั้นเป็นเสียงที่เธอเคยได้ยินหรือเปล่า ถึงกระนั้นเธอก็ไม่มีเรี่ยวแรงจะมาก็ค้นหาคำตอบแล้วได้แต่นอนนิ่งๆ ปล่อยให้มัจจุราชได้มารับเอาดวงวิญญาณของเธอไปสู่สัมปรายภพ

ทว่า...

ฉันตายเพราะคุณ...ปรานต์...

‘บอกแล้วไงว่าอย่ามาโทษลูกฉัน! เธอมันประมาทเอง!’

เป็นน้ำเสียงของหญิงวัยกลางคน มั่นคุ่นเคยอย่างบอกไม่ถูก แต่นึกไม่ออกว่าเป็นเสียงของใคร กระทั่ง...

‘ฮิ! ประมาทเองแล้วจะมาโทษลูกฉัน จะให้ลูกชายฉันมีมลทินติดตัวไปตลอดชีวิตเพราะเธออย่างนั้นหรือ ไม่มีทางหรอก ฉันไม่ยอมแน่’

คุ่น...คุ่นมาก คุ่นจริงๆ

‘ฉันต่อรองกับท่านยมให้เธอแล้ว เธอไม่ตายแน่นอน อย่ามาทำ

‘ล้าอิดล้าออยนะ...นี่! ฉันบอกว่ายามาทำล้าอิดล้าออยไง!’

เสียงนั้นยังคงดังแหวไส้ไม่หยุด หญิงสาวเริ่มคุ้นกับเสียงนั้นมากขึ้นทุกที

เสียงนั้น...เหมือนกับเสียงของ...

‘เฮอะ! เอาเถอะ ในเมื่อเธอไม่มีแรงจะฟังที่ฉันพูดพว้าแล้วก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ตรงนี้อีก กลับไปเลย’

กลับไป?...กลับไปไหน

คนฟังคิดในใจ โดยหารู้ไม่ว่าความคิดของเธอจะถูกส่งต่อถึงคู่สนทนา

‘ก็กลับไปก่อนหน้านี้อีกร้อยวันนะสิ ถ้ามอะไรมากมายซะแม่คุณ’

กลับไปก่อนหน้านี้อีกร้อยวัน?

‘นี่ เลิกถามได้แล้ว ตั้งสติแล้วอยู่นิ่งๆ ฉันจะได้พากลับไปเสียทีเอ้า เตรียมตัว...’

เตรียมตัวอย่างไร หญิงสาวไม่รู้เลยสักนิด เธอได้แต่นอนฟังพาบอยู่ตรงนั้น พร้อมกับสติสัมปชัญญะที่ค่อยๆ เลือนรางไปเรื่อยๆ ขณะเดียวกันเสียงของหญิงวัยกลางคนคนนั้นก็ดังขึ้นไม่หยุด ก่อนที่ถอนแขนขวาของหญิงสาวจะรู้สึกถึงความเย็นวาบจากฝ่ามือของคู่สนทนาที่มาจับเอาไว้

‘กลับไปก่อนหน้านั้นหนึ่งร้อยวัน...’

และนั่น...ก็เป็นเสียงสุดท้ายที่หญิงสาวได้ยิน ก่อนจะไม่รับรู้อะไรได้อีกแม้เพียงกระพริกเดียว

2

หนึ่งร้อยวันก่อนหน้า

‘กลับไปก่อนหน้านั้นหนึ่งร้อยวัน...’

เฮือก!

เสียงนี้เป็นเสียงที่ทำให้นาราสะดุ้งตื่นสุดตัว ดวงตาเบิกกว้าง รับแสงเต็มที ไร้ความงัวเงียใดๆ มีแต่ความตกใจเท่านั้นที่แผ่ไปทั่วหน้า เธอยกมือขึ้นทาบทัບหน้าอกข้างซ้ายที่หัวใจเต้นตึกตักแรงไม่หยุด หย่อน ก่อนจะกวาดดวงตากลมมองไปรอบๆ ห้องนอนของตัวเอง

ห้องนอน...นี่ห้องนอนหรือ

นาราทั้งตกใจและดีใจในคราวเดียวกัน เพราะมันหมายความว่าเหตุการณ์อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเป็นความฝัน

“ที่แท้ก็ฝันร้าย...”

หญิงสาวถึงกับพุดออกมาด้วยความโล่งใจ ลูบหน้าอกหน้าใจตัวเองเป็นการใหญ่

โอ...คิดว่าจะตายเสียแล้ว ฝันนั้นมันโคตรเหมือนจริงเลย

นาราลูบหน้าลูบตาตัวเองเป็นพัลวัน ดีแล้วละที่มันเป็นเพียงความฝัน เพราะในความเป็นจริง เธอยังไม่อยากตาย และไม่พร้อมจะตายอะไรทั้งนั้น เธอเพิ่งจะอายุยี่สิบแปด ยังใช้ชีวิตได้ไม่เต็มที่เลย ตายไวอย่างนั้นก็น่าเสียดายแย่

แต่...เรื่องนี้เหมือนจะเป็นเรื่องจริง เพราะนอกจากเรื่องความ
ตายที่ปรากฏขึ้นในฝันและเธอจำได้ดีประหนึ่งฝังอยู่ในสมองแล้ว ก็ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่หญิงสาวจำได้แม่นยำไม่แพ้กัน

เรื่องหายา...

เธอหันไปคว้าโทรศัพท์มือถือที่อยู่ข้างหมอนหนุนขึ้นมา เปิดดู
ข้อความในห้องแชตระหว่างเธอกับปรานต์

ดูแลตัวเองดีๆ แล้วกัน พักผ่อนเยอะๆ ตรงนี้ให้เป็นหน้าที่ผมเอง
เป็นข้อความสุดท้ายที่ปรานต์ส่งมาเมื่อกลางดึก ไม่มีข้อความ
ใดๆ ที่พูดถึงการทำบุญครบรอบวันตายหนึ่งร้อยวันของปราณีเลย
นาราจำได้ว่าก่อนจัดงานทำบุญให้ปราณี ปรานต์ได้ส่งข้อมูลกำหนด-
การทำบุญต่างๆ มาให้เธออ่านอยู่เนี่ย แล้วทำไม...

ไม่อยากจะคิดต่อให้เปลืองสมองละ สงสัยก็ใช้ปลายนิ้วไล่หาเบอร์
โทรศัพท์ของปรานต์แล้วโทร. ออก

รอเพียงครู่เดียว อีกฝ่ายก็รับสาย

“ครับ?”

“คุณปรานต์ ฉันมีเรื่องจะถาม”

ปลายสายพูดมาแค่นี้ ปรานต์ไม่ตอบรับอะไร ได้แต่รอให้นารา
เป็นฝ่ายพูดราวกับชินแล้วว่าถ้ามาอีกรอบนี้ เขาจะต้องเป็นฝ่ายฟัง

“คุณกับฉัน...”

ทว่านาราพูดได้เท่านี้ก็ชะงัก ไม่มั่นใจขึ้นมา

“คุณกับผมทำไม”

เห็นหญิงสาวเงียบไป ปรานต์จึงเป็นฝ่ายเร่ง

“ฉันกำลังสงสัยอะไรอยู่เรื่องหนึ่งนะ”

นารายอมพูดอีกครั้งจนได้

“สงสัยเรื่องอะไร”

“คุณได้ขอยาฉันหรือเปล่า”

“หืม?”

ได้ยินน้ำเสียงงุนงงของอีกฝ่ายกลับมาทันที นารายกมือขึ้นลูบ
ใบหน้าเล็กน้อย ก่อนพูดเข้าไป

“ฉันถามว่าคุณได้ขอหย่าฉันหรือเปล่า”

ชัดเจนและแจ่มแจ้ง ทว่าปรานต์กลับงุนงงหนักกว่าเดิม

“คุณนอนน้อยเกินไปหรือเปล่านั้นะ ถึงได้พูดอะไรแปลกๆ”

แค่เป็นฝ่ายโทร. มาหาก็เป็นเรื่องแปลกแล้ว มาถามคำถาม
ประหลาดอีก ใครจะไม่คิดว่าเธอแปลกกัน

“ฉันถามก็ตอบมาเถอะนา”

นาราหัวเสียแล้ว เธอถามก่อน จะมาย้อนถามเธอกลับทำไม

“เปล่า ผมไม่เคยพูดเรื่องนั้นเลยสักนิด”

“แล้วทำไม...”

นาราชะงักไปอีกครั้ง ไม่ยอมพูดต่อว่า ‘แล้วทำไมฉันถึงรู้สึกว่าคุณ
มาขอหย่า’ เจียบไปจนกระทั่งอีกฝ่ายถามขึ้น

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

สติกลับมาในตอนนั้น นาราปฏิเสธพลัน

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ฉันคงนอนน้อยจริงๆ อย่างที่คุณว่านั่นแหละ”

“งั้นนอนต่ออีกสักหน่อย แล้วค่อยมางานวันเผาเลยก็ได้ ไม่ต้อง
รีบมา ทางนี้ผมจัดการได้ คุณไปจัดการเรื่องงานของคุณให้เรียบร้อย
เถอะ”

คำพูดของปรานต์ทำให้นาราต้องย่นคิ้ว

วันเผา...งานศพหรือ!

“คุณหมายถึงงานอะไรคะ”

นารารู้สึกทงะแม่งๆ ในคำพูดของปรานต์อย่างประหลาด แต่ฝ่าย
ที่ประหลาดใญ่ยิ่งกว่าคือปรานต์ที่ได้ยินนาราพูดจาแปลกๆ หลายรอบ

“ก็งานศพผมไง”

“งานศพคุณป้า!?”

ไม่ใช่ว่ามันเสร็จเรียบร้อยแล้วหรือ!

ยิ่งฟัง นาราก็อยิ่งสับสน เท่าที่เธอจำได้ งานศพของปราณีเสร็จสิ้นไปตั้งนานแล้ว จนถึงวันครบรอบร้อยวันตายที่จะต้องทำบุญให้ แล้วทำไมปρανตยังบอกว่ายัง...ไม่...เผา...

“แต่ถ้าคุณจะมาก่อนวันเผาก็ไม่ต้องรีบร้อนนะ เอาไว้ให้คุณพี่เชนต์งานเสร็จแล้วพักผ่อนให้หายเหนื่อยค่อยรีบร้อยก่อน ค่อยมาที่เดียวก็ได้”

อีกฝ่ายย้าดูจะคล้ายเป็นห่วง ไม่อยากให้เธอเป็นกังวล แต่นารามินต์บ๊ไปหมด

“เดี๋ยวๆ...” นาราแทรกขึ้น ยกมือขึ้นคลึงระหว่างคิ้วไปมา “ฉันไม่เข้าใจ คุณพูดอะไรของคุณ งานศพอะไร งานศพคุณป้ามันเสร็จไปหลายเดือนแล้วไม่ใช่หรอ”

“ผมต่างหากต้องถามว่าคุณพูดเรื่องอะไร งานศพแม่เพิ่งจัดวันแรกเอง เราตกลงกันว่าะตั้งศพไว้เก้าวันแล้วค่อยเผา จำไม่ได้หรอ”

จำได้ แต่ว่าช่วงเวลานี้มันไม่ใช่งานศพแล้วนี่ ปรานตกำลังทำอะไรเธอหรือเปล่า

“แล้วทำไมฉันถึง...”

“ถึง?”

“ถึงมาอยู่ที่คอนโด ไม่ได้ไปอยู่ที่งานศพคุณป้า...”

นาราพูดเบาลงเรื่อยๆ ในท้ายประโยค อันที่จริงเธอก็พอจำได้ว่าสาเหตุที่เธอต้องมาอยู่คอนโดในกรุงเทพฯ ระหว่างที่งานศพของปราณีจัดที่สระบุรีเป็นเพราะว่า เธอติดพี่เชนต์งานสำคัญงานหนึ่งให้บริษัทเครื่องประดับเงินส่งออก แล้วไม่สามารถเลื่อนได้ เพราะทางผู้บริหารของบริษัทจำเป็นต้องเดินทางไปต่างประเทศหลังวันพิธีเชนต์งานแค่วันเดียว เธอไม่มีทางเลือก จึงต้องทิ้งหน้าที่จัดการงานศพของ

แม่สามีให้ปรานต์ดูแลแทน

“ก็คุณมีฟรีเซนตงานพรงนี้ จำไม่ได้หรือ คุณก็เลยขอกลับมาเตรียมตัวก่อนตั้งแต่เมื่อวาน”

และเธอก็ได้รับคำตอบอย่างชัดเจน แต่...ยังงุนงงอยู่ว่าเกิดอะไรขึ้น

“คุณดูเบลอๆ นะ”

“ฉัน...เอ่อ...”

“เอาเป็นว่าคุณพักผ่อนมากๆ แล้วกัน ไม่ต้องห่วงทางนี้ ไม่งั้นคุณเบลอหนักกว่าเดิมแน่”

ไม่ทันจะได้พูดอะไร ปรานต์ก็แทรกขึ้นมาเสียแล้ว มีหน้าซำยังชิงวางสายตัดหน้าไปอีกด้วย เพราะไม่อยากจะรบกวนหญิงสาว ด้วยรู้ว่าเธอทำงานติดดินทุกวัน โดยไม่รู้เลยว่าการวางสายของเขาทำให้นาราต้องครุ่นคิดอยู่คนเดียว

งานศพของคุณป้าจัดวันแรก นั้นมันเมื่อราวๆ สามเดือนที่แล้ว...แล้วไฉนเรื่องทำบุญครบรอบร้อยวันตายมัน...

‘เอ้า มัวแต่งอยู่นั้นแหละ จำวันไม่ได้ก็ดูปฏิทินสิแม่คุณ!’

คิดไม่ทันจบ เสียงประหลาดก็แว่วเข้ามาในหู นาราสะดุ้งเฮือกปล่อยโทรศัพท์มือถือหลุดจากมือทันที เหลียวมองไปรอบตัว

‘ยัง...ยังอีก บอกให้ดูปฏิทินไงละยะ’

ไม่เพียงมีแต่เสียงพูด โทรศัพท์มือถือที่นอนแอ้งแม้งคว่ำหน้าอยู่บนเตียงก็พลิกหางขึ้นมาก่อนหน้าจอก็จะสว่างวาบเพื่อให้นาราได้ดูวันที่ แต่นาราไม่สนใจเรื่องนั้นแล้ว เธอตกอยู่ในความหวาดกลัวด้วยจำได้ว่า เสียงนั้นเป็นเสียงเดียวกับที่เธอได้ยินในฝัน

“ใครนะ!”

ถามเสียงดัง หวังจะเอาคำตอบ แต่ท่าทางหวาดกลัวนั้นทำให้คนที่อยู่ในห้องเดียวกับเธอด้วยลอบถอนหายใจ

ขึ้นโผล่ไปให้เห็น มีห้วงนาราได้ชนหัวลูกตกใจเตลิดเปิดเปิงแน่

“อะ...ฉันถามว่าใครนะ! เสี่ยงใคร!”

แต่ดูแล้วถ้าไม่ทำอะไรสักอย่าง นาราคงจะค้นเอาคำตอบจาก
ดินฟ้าอากาศไม่หยุดแน่ ทำให้เจ้าของเสียงตัดสินใจในเสี้ยววินาที

อะ ก็ได้ ปรากฏตัวให้เห็นก็ได้

กายทิพย์เปล่งประกายกลายเป็นร่างโปร่งแสงของมนุษย์ทันที
ก่อนที่เจ้าของร่างนั้นจะบอก

‘ที่นี้รู้หรือยังล่ะว่าเป็นใคร’

นาราหันขวับไปมองตามต้นเสียง ก่อนจะตะลึงลานจนถอยกรูด
ตกเตียงเมื่อเห็นว่าสิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือ...

“อะ...คุณป้า!”

มาในชุดโปรดที่ใส่ก่อนบรรจุโลงศพเสียด้วย เอียน! เอียนมาก!
เอียนจนนาราต้องรีบยกมือขึ้นพนม สวดพิมพ์ไม่เป็นภาษาใส่แม่
สามี...ไม่สิ ผีแม่สามีเป็นการใหญ่

“อะ...อย่ามาหลอกหลอนหนูเลย หนูนอนน้อย ติดงานจริงๆ
เลยไปงานศพไม่ได้ อย่าโกรธหนู...นะโมตัลสะ ะคะวะไต...”

ไอ้ที่สับสนเรื่องเวลาตอนนี้กลายเป็นคิดว่าตัวเองอยู่ในช่วงเวลา
ที่กำลังจัดงานศพของปราณีเสียแล้ว ดันมาระลึกได้แม่นในตอนนี้อย่าง
ว่าระหว่างงานศพของปราณี นาราไม่ได้ไปเข้าร่วมฟังสวดทุกวัน เพราะ
เหนื่อยจากเรื่องงาน และติดงานที่ต้องพีรเชนต์เพื่อเสนอขายให้บริษัท
ผลิตเครื่องประดับอัญมณี

จะมีก็แต่ปราณีเท่านั้นละที่เห็นสภาพของลูกสะใภ้อย่างนั้น แล้ว
ก็ทำซะเอวว่าปาวๆ

‘เธอจะตกใจอะไรหนักหนา อย่าให้มันเวรเอร์มาก’

“นะ...โมตัลสะ...นะโมตัลสะ...นะโมตัลสะ...”

เสียงของปราณีไม่เข้าหูเลย นารายังคงสวดพิมพ์ประโยคเดิมๆ

ไม่เลิก

จะไม่ให้สวดได้อย่างไรกันล่ะ ผีแม่ผัวกับตัวเธออยู่ห่างกันแค่
เตียงคั่นเองนะ ไม่มาอยู่ในสถานการณ์เดียวกับเธอ ไม่รู้หรือ!

แล้วปราณีก็ทำให้นาราประสาทเสียมากขึ้นไปอีกด้วยการเดิน
ทะลุเตียงมายังจุดที่เธอนั่งอยู่ ดวงตากลมเบิกโพลง ดวงหน้าสวยซิด
เผือดเป็นไก่อ๋ม

เผชิญหน้ากับแม่ผัวตอนยังมีชีวิตอยู่ก็ว่าแย่แล้ว มาในเวอร์ชัน
โปร่งแสงแถมเดินทะลุเตียงได้นี่มันแย่สุดๆ ไปเลย!

“นะ...หนูกลัวแล้ว...หนูกลัวแล้ว คุณป้าอย่าหลอกหนู”

คนขวัญเสียหลับหลับตาพนมมือไหว้ท่วมหัว ขอร้องเป็นพัลวัน
จนปราณีต้องแหงนขึ้นอีก

‘ฉันบอกว่าให้เลิกตกใจยังงี้ละยะะ มันเสียเวลารู้ไหม!’

“หนูกลัวแล้ว...หนูกลัว...”

‘ยายนารา!’

คล้ายกับว่าปราณีเหลืออด เลยตะเบ็งเสียงเรียกสติของหญิงสาว
ไปที่หนึ่ง นาราหยุดชะงัก ยอมคลายมือที่พนมท่วมหัวลงได้ มองภาพ
ผีแม่สามีตัวโปร่งแสงตรงหน้าที่ปั่นสีหน้าดูมายังเธอด้วยความอึ้งงัน

‘กว่าจะได้สตินะยะ อย่างสติแตกมากนัก มันเสียเวลา ฉันอุตส่าห์
...’

เผียะ!

กำลังพูดๆ อยู่ดีๆ ก็มีเสียงประหลาดแทรกมาเสียอย่างนั้น
ปราณีหยุดสิ่งที่จะพูดไว้ มองไปทางหญิงสาวก็พบว่านารากำลังตบ
หน้าตัวเองอยู่

“ฝัน...”

เผียะ!

“ต้องฝันอยู่เน่ๆ...”

เผียะ!

ปราณีถึงกับกลอกตา ยายลูกสะใ้คนนี้ ตอนหล่อนมีชีวิตอยู่
ทำเป็นเก่งกล้า ต่อปากต่อคำ เถียงคำไม่ตกปากกับหล่อน พอมาใน
เวอร์ชันผี กลับสติสติงไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หล่อนบอกแล้วอย่างไรละว่า
มันเสียเวลา เพราะ...

เผียะ!

ก่อนที่จะพูดถึงเหตุผล คงต้องหยุดการกระทำบ้าๆ ของแม่สาว
คนนี้ก่อนละมัง

‘ถ้าเธอตอบหน้าตัวเองอีกครั้งนึง ฉันจะมาแบบละๆ อืดๆ ให้เธอ
เห็นแน่’

ทันทีที่ฐไปอย่างนั้น นาราก็หยุดกึกแต่โดยดี

ที่ตอนนี้จะฟัง ตอนมีชีวิตอยู่ไม่เคยฟังเลย!

ปราณีอดคิดย้อนไปตอนที่ตัวเองมีชีวิตอยู่ไม่ได้ แม่ลูกสะใ้คน
นี้ นอกจากหน้าตาจะดีแล้ว ปากก็ยังดีอีกด้วย แต่เรื่องนั้นช่างมันก่อน
หล่อนไม่ได้กลับมาจากนรกเพราะจะมาเอาคืนลูกสะใ้ตัวดี แต่จะมา
ช่วยต่างหาก

‘แล้วก็ตั้งใจฟังที่ฉันพูดให้ดีๆ’ เห็นนารานิ่งแล้ว ปราณีก็พยายาม
จะอธิบายถึงจุดประสงค์ที่หล่อนมา ‘ที่ฉันกลับมา ฉันต้องการมาช่วย
เธอ ฉันทนไม่ได้ที่เห็นเธอมาโทษว่าลูกชายฉันเป็นต้นเหตุที่ทำให้เธอ
ตาย เฮอะ อย่างลูกฉันนะเธอที่จะทำความผิดอย่างนั้น ไม่มีทางชะรอก
เธออย่าได้กล้าโทษลูกชายฉัน ฉันไม่ยอมให้ปรานต์รู้สึกผิดกับเรื่อง
ความตายของเธอหรอก ฉันเลยต้องไปขอเวลาจากท่านยมมาให้เธอ
หนึ่งร้อยวัน เพื่อที่เธอจะได้แก้ไขอดีต จะได้ไม่ตาย เพราะฉันเลิกตกใจ
ฉันได้แล้ว มันเสียเวลา เธอมีเวลาไม่มากนักะ’

พูดพลางยกแขนข้างที่มีนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วใช้นิ้วชี้เคาะที่
หน้าปัด

‘หมดเวลาไปหลายชั่วโมงแล้ว อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะครบวัน เธออย่าปล่อยเวลาให้เสียเปล่า รีบไปทำให้ลูกชายฉัน...ว้าย!’

พุดยังไม่ทันจบ ร่างของนาราที่นั่งอยู่นั้นก็หงายหลังตกลงไป ปราณี่รีบลှ่นไปดู...ใช่ ลอยไป ไปดูหน้าลูกสะใภ้ว่าตอนนี้เป็นอย่างไรร้าง

นาราแค่ตกใจจนสลบ ปราณี่จึงโล่งใจเป็นอย่างมาก นี่กว่าอีกฝ่ายตกใจจนชักกระตุกไปเสียแล้ว แต่ถึงอย่างนั้น หล่อนก็กังวลใจอยู่ดี เมื่อไหร่ที่หล่อนพุดไป หญิงสาวคงจะไม่รับรู้เลยสินะ

ถ้านารายังตั้งสติไม่ได้ แล้วหล่อนจะช่วยลูกชายตัวเองให้พ้นมลทินว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เมียตายได้อย่างไร

ตอนนี้ปราณี่ได้แต่ยืนเท้าสะเอว ถอนหายใจเต็มแรง พลันว่าพึมพำออกมา

‘เอาเข้าไปแม่นี้ เสียเวล่ำเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์จริงจ้ะ!’

3

ผีแม่ผัว

‘เรื่องที่เธอตาย อย่ามาโทษลูกชายฉันนะ!’

เฮือก!

หญิงสาวสะดุ้งตื่นจากนิทรารมณ...อันที่จริงจะเรียกว่านิทราก็ไม่ถูกนัก เพราะเธอไม่ได้หลับ เธอสลบไปต่างหาก

ดวงตากลมมองไปรอบๆ ห้อง ทุกอย่างในคอนโดของเธอยังคงสภาพปกติดี ที่ไม่ปกติก็คือเธอตื่นขึ้นมาบนพื้นข้างเตียง ไม่ใช่บนเตียงอย่างที่ควรจะเป็น นาราคิดย้อนกลับไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้นั่นที่

เธอสลบไป...เพราะผีแม่ผัว!

เขียวนมากจนตามมาหลอกหลอนเธอถึงที่นี่ นั่นคงเพราะเธอไม่ยอมไปร่วมงานศพให้ครบกำหนดวันละมั้ง

ดวงตากลมกลอกมองไปรอบๆ ห้องอีกครั้ง เมื่อเห็นทุกอย่างปกติสุขดี เธอก็ถอนหายใจยาวออกมา

ก่อนหน้านี้เธอต้องฝัน หรือไม่ก็นอนน้อยจนเบลอเห็นภาพหลอนแน่ๆ มือยกขึ้นลูบหน้าอกหน้าใจเป็นการใหญ่ กระนั้นในใจก็ยังเกิดคำถาม

วันนี้มันวันอะไรกันแน่

นารากถามตัวเองจริงจัง เธอรู้สึกสับสนวันอย่างประหลาด แต่

พอจะลุกขึ้นไปคว้าโทรศัพท์มาดูหน้าจอเพื่อดูวันที่ เสียงเรียกเข้าก็ดังพอดี ทำเอาหญิงสาวสะดุ้งไปอีกระลอก ก่อนจะทำหน้าเปื้อนหน้าใส่เมื่อเห็นชื่อของคนที่โทร. เข้ามา

ไม่ใช่ใครที่ไหน เลขาฯ จอมจิกของผู้บริหาร ‘บริษัทมนต์เงินตราศิริภรณ์’ นั่นเอง นารากระแอมกับตัวเองสองสามครั้ง ปั่นหน้ายิ้มไปหนึ่งที จากนั้นถึงกดรับโทรศัพท์

“สวัสดีค่ะคุณกิงแก้ว”

หญิงสาวกล่าวเสียงใสดูจะขังแก้วววับ ขณะที่น้ำเสียงที่ตอบกลับมานั้นฟังดูจะค่อนข้างเล็กน้อย แม้ว่าจะพูดด้วยเสียงหวานหยดย้อยก็ตาม

“สวัสดีค่ะคุณนารา บอสให้กิงแก้วโทร. มาเตือนคุณนะค่ะว่าพรุ่งนี้อย่าลืมนัดของเรานะคะ บอสกล่าวว่าคุณจะทำงานจนดึกดื่นแล้วนอนตื่นสาย เข้าประชุมสายเหมือนอย่างครั้งก่อนๆ ค่ะ”

ถ้าเป็นเวลาปกติที่ถูกค่อนข้างแบบนี้ นาราต้องสวนกลับด้วยข้ออ้างนานัปการแล้วว่า สาเหตุที่เธอไปเข้าประชุมสายในครั้งก่อนเป็นเพราะอะไร

หนึ่ง...เพราะเธอเป็นนักออกแบบเครื่องประดับฟรีแลนซ์ ทำงานไม่เป็นเวลา บางวันก็นอนดึก บางวันก็ได้รุ่ง พอหัวถึงหมอนได้นอนแล้วก็เหมือนเครื่องชัตดาวนดับไป ตื่นยากกว่าคนปกติเพราะร่างกายต้องการการพักผ่อน

และสอง...คอนโดของเธอกับบริษัทมนต์เงินตราศิริภรณ์อยู่ใกล้กันพอสมควร แถมรถก็ยังติดอีกด้วย กว่าจะไปจะมาก็ร่วมชั่วโมง บางทีมันกะเวลาไม่ได้ว่ารถจะติดมากหรือน้อย ถ้าติดมาก กว่าจะไปถึงก็ใช้เวลามากกว่าหนึ่งชั่วโมงเช่นกัน

ส่วนสาม...

“กิงแก้วขออภัยอีกทีว่าพรุ่งนี้เป็นนัดสำคัญมากนะค่ะ เพราะ

คอลเล็กชันที่คุณนาราจะต้องเอามาฟรีเซนต์กับบอส มันเป็นคอลเล็กชันใหม่ล่าสุดของบริษัทเราที่จะส่งออกไปต่างประเทศ สำคัญมากด้วย เพราะเป็นคอลเล็กชันครบรอบยี่สิบปีของบริษัท ถ้าคุณมาไม่ทันเวลา บอสอาจจะหงุดหงิด แล้วยกเลิกงานกับคุณในครั้งต่อไปก็ไม่ได้ อ๊ะๆ กิ่งแก้วไม่ได้ซุ่มนะคะ นี่ถอดคำพูดของบอสมาให้เลย”

ฟังแล้วก็ชวนให้หัวเสียอยู่หน่อยๆ เหมือนกัน แต่สิ่งที่สำคัญกว่าก็คือ...

“ครบรอบยี่สิบปีของบริษัท? ไม่ใช่ว่าคอลเล็กชันนี้จั้น...”

“อะไรคะคุณนารา”

...ฟรีเซนต์ไปแล้วหรือ

นาราไม่กล้าพูดต่อ ใจสั่นหวิวไหวแปลกๆ มีหน้าซ้ำ เธอยังรู้สึกเหมือน...มีใครบางคนมองจ้องมาจากทางด้านหลัง

หญิงสาวหันขวับไปมอง พบแต่ความว่างเปล่าก็ยิ่งใจไม่ดี สิ่งที่เรียกสติของเธอให้กลับมาได้มีแต่เสียงของกิ่งแก้วเท่านั้น

“คุณนารา ยังอยู่ไหมคะ”

“ค่ะ อยู่ค่ะ”

“โอเค จั๊นอย่าลืมนะคะ ฟรุ้งนี้นัดเก้าโมงเช้า ห้ามสาย ห้ามลืมห้ามมีข้ออ้าง ถ้าบอสหงุดหงิด กิ่งแก้วไม่รู้ด้วยนะคะ”

“รับทราบค่ะ”

คุยกันต่ออีกไม่กี่ประโยคก็วางสายไป นารายกมือขึ้นνωดคลึงขมับอีกครั้ง

ฟรุ้งนี้มีฟรีเซนต์งาน แสดงว่าวันนี้ก็วันที่...

คว่ำโทรศัพท์ขึ้นมาดูหน้าจ่ออีกครั้ง เห็นวันที่แล้วหญิงสาวก็ไม่อยากจะเชื่อสักเท่าไร ก็ก่อนหน้านี้ เธอเพิ่งเดินทางไปสระบุรีเพื่อไปทำบุญครบรอบร้อยวันของแม่สามีกับเตรียมตัวจะไปหย่า...กับปรานต์ มันเรื่องอะไรกันนะ...

นาราคิดไม่ออกเลยแม้แต่บ่อย ได้แต่ยี่เส้นผมตัวเองจนยุ่งเหยิงไปหมด ยิ่งเดินมาเจอเอกสารการฟรีเซนต์งานของตัวเองวางอยู่บนโต๊ะคอมพิวเตอร์ด้วยแล้ว เธอก็ยิ่งสับสนมากขึ้นไปอีก

“เอว่ะ เดี่ยวพຼຸ່ງนี้ก็ได้รู้เองว่าตกลงฝันหรือเรื่องจริง”

ริมฝีปากบางขยับพึมพำ ไม่รู้เลยว่าร่างโปร่งแสงของใครบางคนที่ยืนอยู่ข้างหลังเบะปากใส่อยู่

“ฮึ กว่าจะรู้ตัว สงสัยวันตายนั้นละมั้ง คิดผิดหรือเปล่าเนี่ยที่ฉันออกจากนรกมาช่วยเธอนะ”

เสียงนี้นาราคไม่ได้ยินหรอก มีแต่เสียงถอนหายใจของตัวเองกับเสียงพึมพำที่หลุดออกจากปากเท่านั้นที่เธอได้ยิน ก่อนที่เวลาในวันนั้นจะถูกปล่อยไปให้เสียเปล่าในสายตาของปราณี

เอาเถอะ ถ้าจะต้องเสียเวล่ำเวลาก็คงต้องปล่อยให้เสียไปก่อนไม่อย่างนั้นนาราก็คงไม่รู้สึกที่ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอมันเป็นเรื่องจริงหรือความฝัน

พຼຸ່ງนี้เดียวได้รู้กัน!

จะเป็นเรื่องจริงหรือความฝัน นาราคาตการณั้ในใจอยู่แล้ว
ว่า ถ้าเกิดเหตุการณ์เดียวกับที่เธอเคยประสบมาในวันฟรีเซนต์งานอีกระลอก เธอจะเชื่อว่าคงจะมี ‘เรื่องประหลาด’ เกิดขึ้นกับเธอจริงๆ

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าเต็มปอด เตรียมตัวเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ต่างๆ ในอนาคตอันใกล้นี้เต็มที รีบวราก้าวเข้าไปในลิฟต์พลางคิดครุ่น

ระหว่างขึ้นลิฟต์ไปที่ห้องประชุม เธอจะต้องเจอกับผู้บริหารและคุณกั๊งแก้วพอดี แล้วผู้บริหารก็จะต้องทัก...

ดิง!

เสียงของลิฟต์หยุดที่ชั้นชั้นหนึ่งดังขึ้น นารามองไปยังบานประตู

ที่เปิด ก่อนจะต้องเบิกตาโตเล็กน้อยเมื่อเห็นผู้บริหารหนุ่มและเลขาฯ คนสนิทก้าวเข้ามา พอทั้งคู่เห็นว่าคนที่ขึ้นลิฟต์มาก่อนคือนารา ผู้บริการ ก็ออกปากทัก

“นึกว่าคุณจะมาสายซะแล้ว นี่คุณกึ่งแก้วคงจะโท. ไปเดือน คุณละสินะ”

ใช่! เขาพูดประโยคนี้อะไรๆ เลย!

นาราทำหน้าไม่ถูก ได้แต่ยิ้มแหยๆ ตอบคะๆ ทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าจะตอบไปทำไม

ในเมื่อเขาพูดอย่างนี้แล้ว พอลิฟต์มาถึงชั้นที่หมาย เขาก็จะบอกว่า...

“ทำให้เต็มทีนะคุณนารา ผมฝากอนาคตของบริษัทไว้ที่คอลเล็กชันใหม่ของคุณเลย”

ชะ...ใช่! เขาพูดอย่างนี้เหมือนกัน!

นาราอ้าปากพะงาบๆ พูดไม่ออก ต่อไม่ถูก จนกระทั่งผู้บริหารออกจากลิฟต์ไป และกึ่งแก้วหันมาเรียกเธอนั้นละ เธอถึงได้สติ

“ไปเตรียมตัวเร็วสิคะคุณนารา บอสเข้าห้องประชุมไปแล้วนะ”

“...คะ”

หญิงสาวรีบกุ๊กกิ๊กจัดการทุกอย่างตามที่มันควรจะเป็น เธอเข้าไปในห้องประชุม พูดสคริปต์เดิมตามที่เคยพรินต์มาก่อนหน้านั้น และ...ก็ได้รับคำชื่นชมเดิมๆ แม้กระทั่งหลังพรินต์งานเสร็จ ผู้บริหารก็เดินเข้ามาหาแล้วแสดงความเสียใจกับเธอ...เหมือนเดิม

“วันนี้คุณทำได้ดีมาก ผมพอใจมาก ส่วนเรื่องแม่ของสามีคุณ... ผมเสียใจด้วยนะ แล้วก็ขอโทษด้วยที่ไม่ได้ไปร่วมงานเลย คุณรู้ใช่ไหมว่าผมติดธุระสำคัญ”

“คะ...ธุระ...ต้องไปเยี่ยมลูกเมียที่อเมริกา”

เรื่องนี้จริงๆ แล้ว นารารู้หลังจากผู้บริหารบินไปอเมริกาแล้ว

จากปากของกิ้งแก้วที่เอาเจ้านายมาชุบชีวิตนินทา มิน่าซ้ำลูกเมียที่
ผู้บริหารว่าก็ไม่ใช่ลูกและเมียหลวงที่ตบแต่งกันด้วย แต่เป็นลูกและ
เมียน้อยที่ซุกเก็บเอาไว้ไกลตัว พอเธอเอ่ยไปแบบนี้ อีกฝ่ายก็เลิกคิ้ว

“คุณรู้?”

“อะ...เอ่อ...ฉันก็เดาๆ คุณะคะ”

“เดาเหรอ? น่าแปลกนะ คุณรู้ได้ยังไงว่าลูกเมียผมอยู่ที่อเมริกา”

“ตอนแรกก็ไม่ทราบค่ะ มาทราบเพราะ...อืม” เมื่อนารารูสึกตัว
ว่ากำลังจะหลุดพูดอะไรออกไป เลยแสวงกระแอมเล็กน้อย “เดาไป
เรี่ยนะคะ บอสอย่าสนใจเลย นี่ก็พีรีเซนต์งานเสร็จแล้ว ฉันว่าจะขอตัว
กลับเลย พอดีเมื่อคืนยังไม่ได้นอนนะคะ”

พูดพลางชี้นิ้วไปที่หัวตัวเองเป็นเชิงว่าเบลอจริงๆ คู่สนทนาพอจะ
รู้ว่าหญิงสาวทำงานอย่างไร จึงไม่ได้พูดคุยต่อ บอกลาและปล่อยให้
เธอได้ไปทำธุระของตัวเอง

นารารับกลับมาที่คอนโดด้วยความรวดเร็ว ในหัวเรียบเรียงเรื่อง
ที่เกิดขึ้นในวันนี้เป็นพัลวัน

ใช่แน่แล้ว เธอย้อนกลับมาวันที่พีรีเซนต์งานจริงๆ หรือว่า...

“จะเป็นเดจาวู¹?”

ถ้าเป็นอย่างนั้น เธอก็อาจจะคิดว่าการชวนไปหย่าของปรานต์
เป็นความฝันหรือความฟุ้งซ่านไปเองของเธอได้ ส่วนเรื่องการตายของ
เธอก็ไม่ได้เกิดอย่างที่กังวล

“ทำงานหนักไปแน่เลยเรา”

¹ ‘เดจาวู’ มาจากภาษาฝรั่งเศส แปลว่า เคยเห็นมาก่อนแล้ว ใช้อธิบายถึงปรากฏการณ์
ที่รู้สึกราวกับเคยอยู่ในเหตุการณ์ สถานที่ หรือเคยมีบทสนทนานั้นๆ เกิดขึ้นก่อนหน้านี้
แล้ว ทั้งๆ ที่เพิ่งไปยังสถานที่นั้นเป็นครั้งแรก หรือไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์นั้นๆ เคยเกิดขึ้น
มาก่อนหรือไม่

นาราพูดกับตัวเองบ่อยเหลือเกิน จนปรางค์ที่ตามติดหญิงสาว ทุกฝีก้าวเพื่อดูว่าเธอจะเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้หรือยังถึงกับต้อง เฝ้าสะเฝ้า

‘ไม่ได้ทำงานทำอะไรหนักไปหรอกยะแม่คุณ เธอจะตายจริงๆ ตายวันที่ไปทำบุญครบรอบหนึ่งร้อยวันของฉันนั่นแหละ’

เสียงแหลมที่ดังเข้ามาในหูทำเอานาราสะดุ้งเฮือก เธอหันไปตาม ต้นเสียงทันที ก่อนจะพบว่าร่างของปรางค์มายืนอยู่ตรงหน้า

“คะ...คุณป้า!”

เธอถอยหลังกรุดจนไปชนเข้ากับชั้นวางของใกล้ๆ ข้าวของบน ชั้นร่วงกรวาระบาย ปรางค์มองท่าทางนั้นแล้วก็ทำเสียงขึ้นจุก

‘เธอจะตกใจฉันไปถึงไหน ตกใจมาหลายรอบแล้วนะยะ ให้มัน น้อยๆ หน่อยๆ’

พูดจาย่างนี้ ปรางค์ไม่ผิดตัวแน่ แต่นารายังไม่เชื่อในสิ่งที่เห็น สักเท่าไรนัก

“ตะ...แต่คุณป้า...ตะ...ตายไปแล้ว...”

‘ตายไปแล้วก็มาคุยกับเธอได้ยะ ไม่อย่างนั้นเธอจะเห็นฉันมา ยืนหัวโດอย่างนี้หรือ’

ได้จริงๆ มาเป็นแบบทริตตี้เลยด้วย นารารวบรวมความกล้าใน วินาทีนั้น เอื้อมมือไปสัมผัสปรางค์ด้วยความสงสัยว่า สิ่งที่อยู่ตรงหน้า เป็นของจริงไหม และ...มือของเธอก็วาดผ่านร่างโปร่งแสงของปรางค์ไป ทำเอาอีกฝ่ายต้องทำเสียงขึ้นจุกอีกครั้งเมื่อเห็นสีหน้าตระหนกตกใจ ของลูกสะใภ้

‘อ้าวแม่คุณ จะตกใจอีกสักเท่าไรก็เชิญเลย ตกใจให้ถึงวันตาย ไปเลยนะ ฉันจะได้ไม่ต้องเสียเวลาช่วย’

ชักหัวเสียแล้ว แม่ลูกสะใภ้คนนี้ ทั้งๆ ที่ตอนหล่อนมีชีวิตอยู่ ทำตัวเก่งกาจไปทุกเรื่องแท้ๆ ทำไมตอนมาเจอผีแม่ฝั่วอย่างหล่อนเข้า

ถึงได้สติแตกจนทำอะไรไม่ถูกอย่างนั้นะ

‘ฉันคิดถูกหรือเปล่าเนี่ยที่ขึ้นมาช่วยเธอ’

ประโยคนั้นพอจะดึงดูดสติสัมปชัญญะของนาราให้กลับมาได้บ้าง
หญิงสาวรีบตั้งหลักแล้วลำดับเรื่องราวในหัว

“ช่วยเธอคะ”

ถามออกมาจนได้ ปราณีเบะปากใส่ไปเล็กน้อย

‘ก็ช่วยนะสิ เธอคิดว่าเธอรอดจากการตายมาได้เพราะใครกัน’
การตาย...หรือว่า...

‘เธอนะถึงขนาดในวันที่ไปทำบุญร้อยวันให้ฉัน ฉันจะไม่โผล่หัว
มาเลยนะจะบอกให้ ถ้าเธอไม่โทษว่าที่ตัวเองตายเป็นเพราะลูกชาย
ฉันนะ’

ไม่ต้องถาม ปราณีก็ตอบคำถามที่สงสัยให้หมดแล้ว นารานึกถึง
เหตุการณ์ตอนนั้นได้ทันที

ฉันตายเพราะคุณ...ปρανต์...

เป็นประโยคที่หญิงสาวจำได้แม่นยำทีเดียวว่า ณ วินาทีนั้น เธอ
คิดอะไรออกมา และแน่นอนว่าพอคิดจบ ปราณีก็สวนขึ้นมาราวกับ
อ่านใจเธอได้ว่าคิดอะไรอยู่

‘ฉันไม่ยอมให้เธอมาปรามาสลูกชายฉันว่าเป็นคนทำเธอตายให้
มีมลทินติดตัวหรอกนะ เพราะอย่างนี้ไง ฉันเลยต้อง...’

“มาช่วยให้หนูย้อนกลับมาหนึ่งร้อยวันก่อนหน้าวันที่หนูตาย”

เรื่องนี้นาราก็จำได้แม่นยำเช่นกัน ตอนแรกเธอไม่แน่ใจว่าได้ยิน
ปราณีพูดว่า ‘กลับไปก่อนหน้านั้นหนึ่งร้อยวัน...’ หรือไม่ แต่ตอนนี้ชัก
แน่ใจแล้ว เพียงแต่ยังไม่เข้าใจว่าปราณีกลับมาช่วยเธอได้อย่างไร

‘ถ้าเธอจะเจียบปากแล้วฟังฉันพูดก่อน จะกรุณาเป็นอย่างมาก’

สิ่งที่สงสัยจะได้รับคำตอบในตอนนี้อย่างแน่ละ นาราปิดปากสนิท รอ
ฟังอีกฝ่ายด้วยความตั้งใจ

‘ฉันกลับมาช่วยเธอนะใช่ แต่บอกไว้ก่อนว่าที่ช่วยเป็นเพราะไม่ต้องการให้ใครมาตราหน้าลูกชายฉันว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอตายทั้งๆ ที่จริงแล้วเธอต่างหากที่ประมาทเอง และจริงๆ มันก็ไม่ว่ากันว่าใครจะมองลูกชายฉันยังไง ฉันแคร์ตาปรานต์มากกว่า เพราะถ้าเขารู้ว่าเธอขับรถประมาทอย่างนั้นเพราะโมโหที่เขาบอกให้เธอเตรียมตัวไปหย่าหลังทำบุญเสร็จ เขาจะคิดว่ามันเป็นความผิดตัวเองไปชั่วชีวิต ดังนั้นฉันไม่ยอมแน่ๆ ฉันต้องปกป้องความรู้สึกของลูกชายฉัน’

“แล้วคุณป้าบอกว่าช่วยหนู...”

‘ช่วยให้เธอไม่ตาย จะได้ไม่ต้องมาทำให้ลูกชายฉันรู้สึกผิดไปจนตาย ฉันเลยไปร้องขอท่านยมบาลให้เธอได้ย้อนกลับมาหนึ่งร้อยวันก่อนที่จะถึงฆาต เพื่อมาแก้ไขชีวิต’

“ยัง...ไฉนะ”

นาราไม่แน่ใจเท่าไรนัก ขณะที่ปราณีสุดหยาใจเข้าเต็มปอด ทั้งๆ ที่ออกซิเจนไม่จำเป็นกับหล่อนอีกแล้ว

‘ก็มาทำให้เธอกับปรานต์รักกัน จะได้ไม่ต้องนัดกันไปหย่า เธอก็จะได้ไม่ต้องขับรถประมาทจนตัวเองตายยังไงล่ะ’

พอได้ยิน นาราก็เบิกตาโต

“ทำให้หนูกับคุณปรานต์รักกันเนี่ยนะ?”

‘ใช่ ทำไม’

ถ้าจะรักกัน เธอกับเขารักกันไปนานแล้ว ที่แต่งงานกันจนเป็นสามีภรรยาทางนิตินัย ล้วนแล้วแต่เป็นความต้องการของพวกเขาพอๆ ทั้งนั้น ปราณีจำไม่ได้หรือ

ถ้าปราณีเป็นมนุษย์ที่ยังมีลมหายใจอยู่ละก็ นาราไม่รือที่ จะเถียงไปแล้ว แต่...เป็นผี สงบปากสงบคำไว้ก่อนดีกว่า เขารู้กันว่า พวกผีมีอิทธิฤทธิ์ก่อกรรมมนุษย์ได้ ปราณีก็คงไม่ต่างกัน ยิ่งเป็นคู่รักกันมาตั้งแต่ตอนมีชีวิตอยู่ เธอไม่กล้าเถียงให้ปราณีมาบีบคอหรอก

“ก็...ไม่ทำไมคะ”

‘ฉันรู้ว่าเธออยากเถียงแต่ไม่กล้า’ ปรานีว่าอย่างรู้ทัน ดวงตา
หรีเล็กลงอย่างจับผิด

นาราเกลียดความรู้ทันของแม่สามี่ซะมัด!

‘แต่ไม่เถียงก็ดี ฉันจะได้ไม่เสียเวลาไปเปล่าประโยชน์ เวลาของ
ฉันมีค่าเพราะฉันเอาแต่มีบุญไปแลกมา’

“แต่มีบุญแลกหรือคะ”

‘ใช่ นี่ไง’ พลันก็ยกข้อมือซ้ายที่มีนาฬิกาขึ้นมาให้หญิงสาวดู มัน
เป็นนาฬิกาหน้าจอดีไซน์ที่ ไม่ได้บอกเวลาว่าตอนนี้เวลาเท่าไร แต่เป็น
การนับถอยหลังก่อนจะถึงวันที่นารารั้งฆาต

‘แต่มีบุญแลกกับเวลาของเธอหนึ่งร้อยวันก่อนตาย ขอขอบคุณฉัน
ซะด้วยล่ะ’ ปรานีว่าเสริม

นาราไม่รู้จะทำหน้าอย่างไรดี ไม่รู้จะทำตัวอย่างไรดีด้วย ได้แต่
พนมมือแล้วค้อมศีรษะไหว้ปลงๆ

“อะ...ขอบ...คุณคะ”

น้ำเสียงยังงุนงงและหวาดกลัวผสมปนเปกัน ปรานีพ่นลมหายใจ
ก็พอเข้าใจอยู่หรอกว่ายังสับสน ถ้าเป็นหล่อนมาเจออะไรแบบนี้ หล่อน
คงจะสติแตกสับสนเหมือนกันนั่นแหละ

แต่ตอนนี้ไม่มีเวลาจะให้นาราได้สับสนงุนงงอะไรอีกต่อไปแล้ว
ปรานีรีบขึ้นลิ่ว

‘ได้สติแล้วก็รีบไปเก็บข้าวเก็บของลงกระเปาะซะ แล้วเตรียมออก
เดินทาง’

“เดินทางไหนคะ”

‘อ้าว แม่เนี่ย ถามมาได้ ก็ไปหาตาปรานต์สิ จะมานอนซุกหัวอยู่ที่
คอนโดได้ยังไง เดียวก็ได้ตายจริงหรอก ต้องเริ่มปฏิบัติการณ์แล้ว’

“ปฏิบัติการณ์...”

‘ถ้าเธอถามฉันหรือทำหน้าที่นางงวยอีกครั้ง ฉันรับประกันเลย
ว่าเธอจะได้เห็นฉันในสภาพขึ้นอดแน’

“แต่งงานหนู...”

‘ทำงานฟรีแลนซ์อยู่กับบ้านไม่ใช่หรือไง แล้วแต่เธอนะ ถ้าอยาก
ตายก็ไม่ต้องไป แต่ถ้าไม่อยากตาย...รีบ-ไป-เก็บ-กระ-เป๋!’

สั่งอย่างเดียวไม่พอ สภาพร่างกายที่ดูปกติของปราณียังคงค่อยๆ
บวมอืดขึ้นมากะทันหัน น้ำเลือดน้ำหนองค่อยๆ ปริซึมออกมาจาก
ผิวหนัง ใบหน้าสวยตามวัยเริ่มคล้ำดำ เปลี่ยนสภาพจนเหมือนกับศพ
ที่กำลังเน่าเปื่อย ตาทั้งสองข้างถลนออกจากเบ้า ทำเอานาราที่มองอยู่
ตกใจจนหน้าตาตื่นไปหมด ยกมือขึ้นท้วงหัวพร้อมกับหวีดร้องโวยวาย

“กะ...กลัวแล้ว! กลัวแล้วค่ะคุณป้า! อย่ามาให้เห็นหนูเห็นละๆ เลย
นะ”

‘จึ้นกรีบไปเก็บกระเป๋! อย่าให้ฉันพุดอีกซ้ำสอง!’

นารายักษ์หน้าหงิกๆ รีบทำตามคำสั่งของผีแม่สามีด้วยความ
รวดเร็ว เพราะเกรงว่าปราณีจะทำตัวบวมอืดจนแตกโพละมาให้เห็น
ตรงหน้าอีก วินาทีนั้นนอกจากกระเป๋เสื้อผ้าตรงหน้าที่ลากออกมาจาก
ตู้เสื้อผ้าแล้ว นาราไม่กล้ามองไปที่ไหนเลย กลัวจะเห็นปราณีเป็นอย่าง
มาก โดยไม่รู้เลยว่าปราณีได้กลับมาอยู่ในสภาพปกติแล้ว

‘เอาเสื้อผ้าไปเยอะๆ เพราะเธอต้องไปอยู่นานแน’

หญิงสาวรีบร้อนไปเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าลงๆ ไม่นานนัก
ก็เสร็จ เธอลากกระเป๋ไปเชื่องและสัมภาระสำคัญมาที่ประตู ขณะที่
ปราณียืน...ไม่สิ ลอยรอรออยู่หน้าประตูแล้ว

‘รีบร้อยแล้วก็ไปกัน’

“...”

‘ปฏิบัติการทำให้ปรานต์หลงรักเธอ...เริ่มขึ้นได้’